

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/84/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217200933
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2217200933.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanej: Z. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. č. XXX, P. T., o zaplatenie 6.212,87 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5Csp/21/2017-84 zo dňa 1. decembra 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu I. inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žalovanej sa nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok po citovaní § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 524, § 526, § 45 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len ZoB), vecne odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že medzi žalovanou ako dlžníkom a Slovenskou sporiteľnou a.s. (ďalej len banka) ako veriteľom bola dňa 15.02.2013 uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver 4.000 eur, ktorý sa zaviazala splácať v 120 mesačných splátkach po 79,25 eura, úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 18,40%, ročná percentuálna miera nákladov 22,60%, priemerná hodnota RPMN 14,11%, dátum prvej splátky 25.03.2013 a konečná splatnosťou 25.02.2023. Banka výzvou adresovanou žalovanej dňa 09.09.2015, žiadala o zaplatenie nedoplatku na úvere 2.145,74 eura v lehote 15 dní a listom zo dňa 30.09.2015 oznámila banka vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaná prevzala list 05.10.2015. Žalovaná nepoprela existenciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, po zaplatení 6 alebo 7 splátok, bola insolventná. Žalovaná poprela prevzatie výzvy od banky. Potvrdila len prevzatie dokladu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu.

2. Žalobca pohľadávku nadobudol od banky zmluvou o postúpení pohľadávok z 23.10.2015 a bol povinný preukázať aktívnu legitimáciu v spore. Žalobca nepredložil súdu žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynulo, či a kedy, bola žalovaná vyzvaná bankou na splnenie svojich záväzkov. Žalobca potvrdil, že takýmito dôkazmi nedisponuje. Nepredloženie výzvy, mal za následok neunesenie dôkazného bremena o aktívnej legitimácii žalobcu v spore.

3. Z § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedala nesplácanému dlhu. Ak banka postúpila zmluvou zo dňa 23.10.2015 pohľadávku voči žalovanému bez potrebnej výzvy, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti v súlade s požiadavkou riadneho

doručenia výzvy žalovanej). Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ. Súd poukázal aj na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Trnave, v ktorých bol vyslovený rovnaký záver (sp. zn. 10Co/379/2016; sp. zn. 24Co/68/2016-151, sp. zn. 26Co/36/2016 a ďalšie).

4. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a nepriznal žalovanej náhradu trov konania, pretože žalovanej trovy konania nevznikli.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v odvolaní poukázal na znenie § 92 ods. 8, § 89 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, znenie bodu 19.16 všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli súčasťou zmluvy o úvere uzavretej medzi bankou a žalovanou dňa 15.02.2013, čl. I bod 10 zmluvy o splátkovom úvere.

6. Podľa názoru žalobca nakoľko § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyklučuje, pričom § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyklučuje odchýlnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od zákona. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. S uvedeným záverom sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 11Co/11/2015, zo dňa 25.08.2016, v rozhodnutí sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, v rozhodnutí sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016.

7. Na základe uvedeného je teda zrejmé, že ustanovenie bodu 19.16 všeobecných obchodných podmienok nie je v rozpore so zákonnými ustanoveniami § 524 ods. 1 OZ, keďže samotný zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od ustanovení zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok, je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Žalobca nevidí dôvod, pre ktorý by malo predmetné ustanovenie spôsobovať hrubý nepomer, keď v podstate vyplýva zo zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka.

8. Podľa názoru žalobcu z § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť len splatná pohľadávka. Predmetné ustanovenie je potrebné vykladať, tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nie len časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Uvedený názor je zrejmý aj zo samotného logického znenia daného ustanovenia, inak by nebolo formulované v tom zmysle, že ak je klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, ale bolo by formulované v tom zmysle, že časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia.

9. Žalobca zastáva názor, že § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobou ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva či nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bolo hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Žalobca v tejto súvislosti ďalej poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.04.2014, sp. zn. 19C/34/2012, Krajského súdu v Žiline zo dňa 04.11.2015, sp. zn. 7Co/540/2015 a ďalšie rozhodnutia v prospech žalobcu.

10. Žalobca zároveň poukazuje na skutočnosť, že oznámenie banky žalovanej o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazuje odoslanie tejto písomnosti žalovanej, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo 210/2001).

11. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca si zároveň uplatnil právo na zaplatenie trov odvolacieho konania.

12. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила, odvolanie nepodala.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

14. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania na súde prvej inštancie, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie, odvolací súd sa s odôvodnením súdu stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné.

15. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne zamietol žalobu žalobcu z dôvodu, že žalobca nebol vo veci aktívne legitimovaný pre neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Pohľadávka žalobcu vyplývala zo zmluvy o úvere, pôvodne uzavretej medzi bankou a žalovaným. Súd prvej inštancie konštatoval, že banka nepostupovala v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách a postúpila svoju pohľadávku voči žalovanej bez toho, aby písomne vyzvala žalovaného na zaplatenie dlhu (potom, ako bola žalovaná nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku). Podľa názoru žalobcu vyjadrenom v odvolaní účelom § 92 zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva, banka sa na postúpení pohľadávok voči dlžníkom dohodla so žalovanou odlišne, čo jej umožňoval zákon o bankách a poukázal na viaceré rozhodnutia iných odvolacích súdov, ktoré v rovnakých veciach žalobe žalobcu vyhovelí.

16. V súvislosti s riešením uvedenej spornej otázky odvolací súd poukazuje na nedávne rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017 z 24.04.2018. Podľa uvedeného rozsudku v zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 ZoB na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo motivovať banku k tomu, by podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou, táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Dovolací súd v rozsudku uzavrel, že kardinálnym problémom je otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ. Teda či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou podľa § 82 ods. 8 veta prvá ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Rozhodujúcim je fakt, že ide o zmluvu spotrebiteľskú. Zároveň

ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi podmienkami je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškani) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu, nakoľko ZoB je špeciálnym predpisom vo vzťahu k OZ. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZaB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Dovolací súd preto v rozsudku konštatoval, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt išlo by o postúpenie v rozpore so zákonom (ZoB), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené, resp. zakázané a ide o absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ. NS SR pokračuje v ďalšej argumentácii záveru o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou na tretí subjekt v rovnakom prípade, ako je prejednávaný.

17. V danej veci v súlade s uvedeným právnym názorom súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca nepreukázal a ani netvrdil, že banka (jeho právny predchodca) zaslala žalovanej výzvu na zaplatenie dlhu v čase, keď bola v omeškani s platením dlhu po dobu najmenej 90 dní a umožnila jej tak zaplatiť dlh predovšetkým banke, ešte pred postúpením pohľadávky. Žalobca ani v odvolaní nepreukázal zaslanie výzvy bankou a mylne argumentoval, že § 92 ods. 8 ZoB súd vykladá nesprávne, pretože uvedené ustanovenie nemá žiaden súvis s postupovaním pohľadávok bankou na tretie subjekty, ale len upravuje podmienky, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva a poukázal na dohodu o postúpení pohľadávok za iných predpokladov uzavretú medzi bankou a žalovanou, v súlade so zákonom o bankách, na základe ktorej banka postúpila pohľadávku voči žalovanej na žalobcu.

18. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Ak je obsah spotrebiteľskej zmluvy medzi stranami sporný, je potrebné použiť výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 1, 2 OZ). Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením § 52 ods. 2 OZ), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené aj pred účinnosťou uvedenej novely OZ (rozsudok NS SR z 21.04.2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014, rozsudok NS SR z 26.11.2015 sp. zn. 4MCdo 17/2014).

19. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaná ako spotrebiteľ si uzavretím zmluvy o úvere nemohla zhoršiť svoje postavenie (§ 54 ods. 1 OZ) a iné dojednania o spôsoboch postupovania pohľadávky ako to upravuje § 524, § 526 OZ a § 92 ods. 8 zák. o bankách je možné považovať za absolútne neplatné, pretože obchádzajú zákon (§ 39 OZ).

20. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

21. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Žalovanej ale v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto jej ich náhradu odvolací súd nepriznal.

22. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).